

TENGERI REGGEL

— Vladimír Nazor —

Egy-egy szív dobog itt minden sziklában erősen;
 És partjára hasonlít minden bösz, csuda hullám;
 És dombok, akár oltárok, réti virágok;
 S fénylik a szép harmat-gyöngy, míg ott zöld lobogóként
 Bólogatnak az ágak, és a hajnal is ébred
 Készvára az ég peremén.

Minden görbécske boróka
 Nyújtja fejét a kőcs; s röföten gyullad a forgács
 Cédrusok ék-tetején, és száll már im a sirdy is
 Kő-odvából a partnak, tiszta fehérén, a hajnal
 Láng-sugarába, amely hátán szétömlik aranyként.
 Míg lila és szikrádzó árnya a vízre vetődik,
 Mord, roppant feszületként.

Siklik a reggel a lejtőn öblök szórt kavicsárhoz,
 S tengeri nők csapatától hangos a sik vízi tájék
 Hal-farkuk habokat kever és ragyog ékük, a pikkely.
 Hátukon, oldalukon, s zöld szép szemek belenéznek
 Kék magasok ragyogó napjába.

Tengerem! Ősöm!

Hajnal előtt magam is velők ettem a rákot a parton.
 Agg szívem ifjú tűzbe borult és fűrt, csunya testem
 Más leve... Im hajam is lebegő-zöld s lágy moszatokként,
 Vagy mint alga, ha szél viszi, repked; és a fülemből
 Ragyoló ~~te~~ a habok örökös locsogása locsolja,
 És sót sűrít a nyelvem.

Siklik a reggel a part peremén... és várom jöttét.
 Tőle kapom majd én aranyát, mit szája takart el
 Híjan s messze tekintve fogok majd dűlni a parton.
 Lábam a porban lesz, s kezeden fog ülni a lelkem.
 Tengerem, istenem, Ősöm!

SÖTÉT KOR

— Ivan Goran Kovačević —

Idegen hegyek ismert vidéken,
 Idegen hangok megjárt pagonyban,
 Idegen búza réglátott réten —
 S iszom bár folyton, nem múl a szomiam.

A nap homályos, hosszúk az éjek,
 Rég kedves égen nem csillog semmi!
 Hol majd elrejtő szívem a fészek,
 Óda kell térnem: sűrűbe menni.

Fényes forrásban megmosom testem.
 Elapadt ajkam szomját kioltom,
 Réjtos homlokom vízbe fürösztöm. —

S a büszké ősök emlékét hordom.
 Sötét kor taljon sötét világot.
 Én gyantát szívok, eszem virágot!